

Lars Kepler

Kaninjegeren

Kriminalroman

Oversatt av Henning J. Gundersen

ÇAPPELEN DAMM

Lars Kepler
Originalens tittel: Kaninjägaren
Oversatt av: Henning J. Gundersen

Copyright © Lars Kepler 2016

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.
Published in the Norwegian language by arrangement with Storytellers
Literary Agency, Stockholm, Sweden.

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2016

ISBN 978-82-02-52293-3

1. utgave, 1. opplag 2016

Omslagsdesign: Hummingbirds

Foto: Love Lannér

Sats: Type-it AS

Trykk og innbinding: Livonia Print Sia, 2016, Latvia

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

DET ER TIDLIG PÅ MORGENEN, og den blanke overflaten på vannet skinner som børstet stål. Alle luksusvillaene hviler i natteroen mens svømmebassenger og hagebelysning glimter gjennom høye gjerder og hekker.

En beruset mann går på veien langs strandlinjen med en vinflaske i hånden. Han stanser opp ved et hvitt hus med en lang glassfasade ut mot viken. Møysommelig setter han ned flasken midt på veien, skritter over diket, klatrer over det svarte smijerngjerdet og kommer seg inn i hagen.

Mannen sjangler videre innover gressplenen, stanser og blir stående og svaie mens han ser mot de store vinduene, refleksene fra verandabelysningen og de svake konturene av møblene innenfor.

Han fortsetter opp mot huset, vinker til en halvmeterhøy hagenisse i porselen, runder et rekkverk, snubler inn på bassengdekket og slår det ene kneet i plattingen, men klarer å ta seg inn og kommer seg på beina.

Vannet i svømmebassenget skinner som en diger klump av lyseblått glass.

Mannen stiller seg ustøtt opp ved kanten, trekker ned buksesmekken og begynner å urinere i bassenget, før han sjangler fram til de marineblå hagemøblene og spruter utover sofaputene, stolene og det runde bordet.

Det damper av urinen i den kjølige luften.

Han knepper igjen buksesmekken og kikker på en hvit kamin som hopper over gressplenen og forsvinner inn under en busk.

Smilende raver han tilbake mot huset, passerer verandadø-

rene, støtter seg til rekkverket og går ned på plenen, der han stanser og snur seg rundt.

Den omtåket hjernen hans prøver å fatte hva det var han nettopp så.

En svartkledd person med merkelig ansiktsform hadde stirret på ham.

Enten sto vedkommende inne i det mørke huset, eller så befant han seg utenfor og så på ham via speilbildet i glassdørene.

1

Fredag den tjuesjette august

DET ER VINDSTILLE, og det ligger et lavt, grått skydekke over Djursholm. Gjenskinnet av lysene fra bebyggelsen danner en disig kuppel over hustakene.

Helt nede ved det blanke vannet i Germaniaviken ligger en diger villa.

Der inne går akkurat nå en ung kvinne i høyhælte sko vakt-somt som et dyr over det lakkerte parkettgulvet og inn på det persiske teppet.

Hun heter Sofia Stefansson.

Engstelsen gjør at hun registrerer hver minste detalj.

På armlenet til sofaen ligger det en svart fjernkontroll. Noen har surret gjennomsliktig teip rundt den for å holde lokket til batteriene på plass. Svake ringer etter glass syns på bordplata. Et gammelt plaster har festet seg til frynsene på det store teppet.

Det knirker i gulvet bak Sofia, som om noen har smøget seg etter henne gjennom rommene.

Sofia skjuler en sprayflaske med tåregass i hånden for mannen som venter på henne. Hun gjentar for seg selv at hun har valgt situasjonen selv, at hun har kontroll over den, og at hun vil være her.

Mannen som åpnet døra, står ved en lenestol og følger henne usjenert med blikket.

Sofias ansiktstrekk er symmetriske med ungdommelig runde kinn. Hun er iført en blå, ermeløs kjole. En rad med små, trukne knapper strekker seg fra halsen ned mot brystene. Det lille gullhjertet i kjedet vipper i halsgropen hennes i takt med den stigende pulsen.

Hun vet at hun kan komme med en unnskyldning, forklare

at hun ikke føler seg bra, at hun må dra hjem. Han ville kanskje bli irritert, men akseptere det.

Mannen ved lenestolen ser på henne med et sørgmodig begjær som får angsten til å klumpe seg i magen hennes.

Hun fikk plutselig inntrykk av at hun hadde møtt ham før, at han kanskje var en toppsjef som hadde kommet innom på en eller annen arbeidsplass hun hadde hatt, eller faren til en klassekamerat for lenge siden.

Sofia stanser et stykke fra ham og smiler mens hun kjenner at hjertet slår fort. Hun har til hensikt å holde en viss avstand til hun har analysert tonefall og bevegelser.

Hånden hans som klemmer rundt stolryggen, viser ingen tegn til voldsbruk, neglene er velpleide, og den glatte gifteringen er matt og ripete etter et langt ekteskap.

– Fint hus, sier hun og stryker tilbake en lang hårlokk fra ansiktet.

– Takk, svarer han og slipper taket i stolen.

Han kan ikke være mye over femti, men beveger seg med en tung dysterhet, som et gammelt menneske i sitt enda eldre hjem.

– Du tok en taxi hit? spør han og svelger tungt.

– Ja, svarer hun.

Det blir stille igjen; gulvklokka i rommet ved siden av slår et halvslag med en sprø klang.

Et safrangult pulver drysser lydløst fra en fullt utsprungne lilje i en vase.

Sofia innså ganske tidlig at hun ble pirret av seksuelle situasjoner. Hun likte oppmerksomheten, følelsen av å være utvalgt, men ble egentlig aldri forelsket i noen.

– Har vi truffet hverandre tidligere? spør hun.

– Det ville jeg ikke ha glemt, svarer han gledeløst.

Det gråblonde håret hans er tynt og bakoverstrøket. Det slappe ansiktet er litt blankt, og over pannen løper det en dyp rynke.

– Samler du på kunst? spør hun og nikker mot veggen.

– Jeg er interessert i kunst, svarer han.

De lyse øynene hans betrakter henne bak hornbrillene. Hun snur seg bort og smyger den lille flasken med tåregass til-

bake ned i håndvesken, mens hun går fram til et stort maleri i gullramme.

Han følger etter henne, stanser litt for nærme og puster gjennom nesen. Sofia skvetter til idet han løfter høyre arm for å peke.

– Attenhundretall ... Carl Gustaf Hellqvist, informerer han. – Han døde ung, levde et hardt liv, mye smerte, ble behandlet med elektroshjokk ... men var en fantastisk kunstner.

– Fascinerende, svarer hun lavt.

– Jeg syns det, sier mannen og går mot spisestua.

Sofia følger etter ham med en guffen følelse av å bli lokket langsomt inn i en felle, av at utgangen bak henne sakte, men sikkert er i ferd med å lukke seg, av at de store tannhjulene dreier slik at retrettveien krymper centimeter for centimeter.

Det digre rommet med rader av smårutete vinduer mot vannet er møblert med tilfeldige sittegrupper og blankpolerte skap.

Hun ser at det står to glass med mørk rødvin på kanten til det ovale spisebordet.

– Kan jeg få by på et glass vin? spør han og snur seg mot henne igjen.

– Jeg tar heller et glass hvitvin hvis du har, svarer hun av frykt for at han vil prøve å dope henne ned.

– Champagne? foreslår han uten å ta blikket fra henne.

– Gjerne det, svarer hun.

– Selvfølgelig skal vi ha champagne, istemmer han.

Når man kommer hjem til et fremmed menneske, krymper man, av den grunn at hvert rom kan være en fallgrube, enhver gjenstand et slagvåpen.

Sofia foretrekker hoteller, der fins det alltid en mulighet for at noen kan høre henne hvis hun roper om hjelp.

Hun følger etter ham mot kjøkkenet idet hun plutselig hører en merkelig og veldig høyfrekvent lyd. Det er ikke mulig å lokalisere den. Mannen ser ikke ut til oppfatte lyden, men hun stanser opp, vender blikket mot de mørke vinduene og skal akkurat til å si noe, da det kommer et knepp, som når en isbit sprekker i en drink.

– Er du sikker på at det ikke er noen hjemme? spør hun.

Hun tenker at hun kjapt kan få av seg skoene og springe

mot ytterdøra hvis noe skulle hende. Det er ikke mer enn to år siden hun la opp etter fotballkarrieren, så antakelig er hun mye raskere enn ham, og hvis hun bare springer og lar frakken henge igjen i entreen, kan hun komme seg unna.

Hun blir stående i døråpningen til kjøkkenet mens han tar fram en flaske Bollinger fra en vinkjøler. Han åpner flasken og skjenker i to tulipanformede glass, venter til skummet har lagt seg, og fyller på litt til før han går fram til henne.